

PARACLISUL MARE

AL PREASFINTEI STĂPÂNEI NOASTRE
NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU
ȘI PURUREA FECIOARA MARIA

Facere a împăratului Teodor Duca Lascaris

SERIA IMNOGRAFICA

Traducerea s-a făcut ținând
canoanele imnografiei bisericești,
adică respectând forma prozodică
proprie fiecărei specii
a genului imnografic.

În format audio paraclisul poate fi accesat la
imnitor.ro

Grafica: Răzvan Bădescu
Concepție grafică: Baroque Books & Arts®
Melurghisirea: Ilie-Rareș Cîmpean
Tehnoredactor: Mihai Telescu
© Imnitor 2020
Isbn 978-606-550-420-2

RÂNDUIALA MELODICĂ A MARELUI PARACLIS AL PREASFINTEI STĂPÂNEI NOASTRE NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU ȘI PURUREA FECIOARA MARIA

De este preot, zice:

Binecuvântat este Dumnezeuul nostru...

Iar de nu este preot, zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse
Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea,
întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta. Și să
nu intri la judecată cu robul Tău, că nu se va îndreptăți
înaintea Ta tot cel viu. Că a prigonit vrăjmașul sufletul meu,
smerit-a la pământ viața mea, așezatu-m-a întru întunerece
ca pe morții veacului. Măhnitu-s-a întru mine duhul meu,
și întru mine inima mea s-a tulburat. Adusu-mi-am aminte
de zilele cele din început, cugetat-am la toate lucrurile
Tale, la facerile mâinilor Tale am cugetat. Tins-am către
Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ fără de
apă Ție. Degrabă auzi-mă, Doamne, slăbit-a duhul meu:
nu întoarce fața Ta de la mine, și mă voi asemăna celor ce
se pogoară în groapă. Auzită fă mie dimineața mila Ta, că
spre Tine am nădăjduit. Arată mie, Doamne, calea în care
voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scoate-mă
de la vrăjmașii mei, Doamne, la Tine am scăpat. Învață-mă
să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu. Duhul Tău cel
bun mă va povățui la pământul cel drept. Pentru numele

Tău, Doamne, mă vei via, întru dreptatea Ta vei scoate din necaz sufletul meu; și întru mila Ta vei sfârși pe vrăjmașii mei, și vei pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

apoi cântăm:

**Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă;
bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.**

cu Stihurile acestea:

Mărturisiți-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui.

**Toate neamurile m-au înconjurat, și întru numele
Domnului i-am înfrânt pe ei.**

**De la Domnul s-a făcut aceasta, și este minunat
întru ochii noștri.**

iar apoi troparele, glasul 4, asemenea cu:

„Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...” (Ὁ ὑψωθείς)

**La Născătoarea Dumnezeului nostru
să alergăm noi, păcătoșii și smeriții,
cu pocăință să-i cădem, din suflet strigând:
Stăpâna noastră, ajută-ne' cu a ta îndurare,
grabnic sârguiește-te, că pierim în păcate,
pe robii tăi nu-i întoarce deșerti,
că numai pe tine' nădejde te-am câștigat.**

Slavă... Și acum, al Născătoarei de Dumnezeu, asemenea.

**Nu contenim, de-Dumnezeu-Născătoare,
să cuvântăm mereu puterile tale;
că înaintea lui Hristos de n-ai fi stat solind,
cine ne-ar fi izbăvit' dintr'atâtea primejdii?
Sau cine ne-ar fi păzit' slobozi până acuma?
De lângă tine nu ne vom depărta,
că din necazuri' mântui pe robii tăi.**

apoi Psalmul 50

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește, că fărădelegea mea eu o cunosc, și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și ce este viclean înaintea Ta am făcut, ca să Te îndreptățești întru cuvintele Tale și să biruiești când Te vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei, și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie, bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi bucuria mântuirii Tale și cu duh povățuitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale și cei necinstitori la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de sângiuri, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, aș fi dat: arderi de tot nu vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul zdrobit, inimă zdrobită și smerită Dumnezeu nu va defăima. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta, Sionului și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

CANONUL

Cântarea 1, glasul al VIII-lea:

Pe faraon ce se purta (Αρματηλάτην Φαραώ)

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Ale-ntristărilor loviri învăluie
smeritul suflet al meu
și nori de necazuri ' inima-mi acoperă;
ci tu, ca una ce-ai născut, ' Preacinstită, lumina
dumnezeiască și veșnică,
întu strălucirea-i mă bucură.

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Din făr' de număr strâmtorări și din nevoi,
și de vrăjmașii cei răi, ' și-ale vieții necazuri
izbăvit fiind acum
prin dreapta-ți preaputernică,
Preacurată, îți laud ' milostivirea cea către noi
și cea de nespun mângâierea ta.

Slavă,

La ocrotirea ta am scăpat, Stăpâna mea,
încrezător fiind, ' și l-acoperămâtu-ți
alergat-am credincios, '
și-acum genunchii mei îi plec,
tânguindu-mă foarte:
Nu-ți lepăda ticălosul rob,
că tu ești scăparea creștinilor.

Și acum,

Nu voi tăcea în a-ți vesti măririle,
strigând în chip lămurit,
căci de nu soleai, Pruncă,
pentru mine pururea ' la Dumnezeu și Fiul tău,
cine-ar fi putut oare ' să-mi scape viața din viforul
și din îngrozirea primejdiilor.

Cântarea a 3-a

Doamne, Cea ce-ai făcut (Ὁρθαίας ἀψῖδος)

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Fiind lipsit întru toate, ' îndurerat ție-ți strig:
Caldă păzitoare, grăbește ' și dă-mi ajutorul tău,
mie smeritului rob, ' cel ticălos și netrebnic,
care cu căldură cer ' acoperirea ta.

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

În uimire sunt, Pruncă, ' cu-adevărat, când privesc
facerile tale de bine ' și mila ta spre noi.
Pentru aceasta slăvesc ' și îți cinstesc și îți laud
multa grijă ce mi-o porți ' mie, ne'nsemnatului.

Slavă,

Întreitele valuri ' de întristări mă zdrobesc
și împrejurările rele ' ca o furtună-mi sunt;
ci tu, grăbindu-te, ' într-ajutor tinde-mi mâna,
ceea ce ești pavăza ' și ocrotirea mea.

Și acum,

10

Libris

RO

Respect pentru oameni și cărți

PARACLISUL MARE

De-Dumnezeu-Născătoare, mărturisesc pururea pe cea care-a făcut să se piardă tăria iadului; căci viața vlăstărind, din legăturile morții către viață m-a adus, eu spre pământ tinzând.

Mântuiește din nevoi pe robii tăi, de-Dumnezeu-Născătoare, că toți, după Dumnezeu, la tine alergăm, ca la o Folositoare și Zid nesurpat.

Caută cu milostivire, de-Dumnezeu-Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului și vindecă durerea sufletului meu.

Preotul zice ectenia:

Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule..., și pomeneste pe cei pentru care se face paraclisul.

Strana: Doamne miluieste (de 3 ori);

Ecfonisul: Că milostiv și iubitor de oameni... Dacă nu este preot, se zice îndată

Sedealna, glasul al 2-lea, asemenea cu:

„Rugătoare fierbinte“ (Πρεσβεία θερμή)

Al milei izvor și caldă rugătoare ești, zid nebiruit, izbăvire a tuturor, cu stăruință îți strigăm:

De-Dumnezeu-Născătoare, grăbește-te și din primejdii scapă-ne pe noi, că una ești ajutătoare grabnică.

AL MAICII DOMNULUI

11

Cântarea a 4-a

Tu ești tăria mea (Σὺ μὲν ἰσχύς Κύριε)

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Unde, de-acum, altă scăpare îmi voi afla? Unde să caut? Unde mă voi mântui? Ce ajutor cald voi mai avea eu, cel ce mă clatin de-ale vieții scârbe și vifore? În tine-mi pun nădejdea, îndrăznesc și mă laud, și la tine alerg, mântuiește-mă.

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Dulcele râu al milei tale, Stăpâna mea, ce răcorește prin bogate dăruii sufletul meu cel preaticălos, Preanevinovată, care-n cuptorul mâhnirilor și-al necazurilor arde, îl vestesc preaslăvindul și la tine alerg, mântuiește-mă.

Slavă,

Nebiruit zid și scăpare și adăpost, turn de tărie, armă ce ne mântuie te pun acum, eu cel nărvit. Maică preacurată și nepătată fecioară ești, nu mă trece cu vederea, ceea ce ești nădejde, bucurie și sprijin zdrobiților.

Și acum,

Cum voi putea într-un chip vrednic mărturisi ale tale îndurări, Stăpâna mea, ce-au răcorit, precum un izvor, sufletu-mi ce arde cumplit în flacăra patimii?